

Võ Thị Hà

Lan chuông

Buổi sáng, ra đường, thấy mưa phùn đọng từng hạt nhỏ trên tóc người qua như những bong bóng trong suốt bé xiu, đêm về Ngọc mơ mình những cái bong bóng ấy phình to ra, nuốt chửng cô.

Tỉnh dậy, bỗng thấy sợ không gian chật hẹp của căn phòng mười mét vuông, Ngọc lần mép tường lạnh như băng ra ngoài sân thượng.

Gió thổi mạnh làm khóm lan chuông cũng cúi rúm co mình. Phòng anh Quân vẫn sáng đèn. Mái tóc dài của chị Ngân in rõ mồn một trên vách. Mặc ngoài trời trở gió và mưa phùn, anh trai Ngọc và chị dâu vẫn như vô tâm. Chị Ngân có dáng người nhỏ nhắn, thành ra anh Quân trở thành chỗ dựa vững chãi, mặc dù anh chỉ cao có một mét bảy. Họ mới cưới nhau, đúng rồi, họ mới cưới nhau, thật vô duyên khi cứ mãi đứng đây mà ngắm soi hạnh phúc của anh mình. Cái đầu bé nhỏ và tội nghiệp của Ngọc trầm nghĩ.

Ngọc cao một mét sáu bảy, tóc nâu ngang vai, mắt cũng nâu và to tròn như mắt chích bông, làn da, cũng nâu nốt như để cộng hưởng với những màu nâu khác. Ra trường, đi làm đã một năm nay, vì bất đồng quan điểm với Tổng

biên tập, Ngọc tự viết đơn xin thôi việc gần nửa năm, ngồi nhà nội trợ, chăm sóc những chậu lan chuông xếp đầy trên sân thượng.

Ngọc nghĩ mình cực kì tỉnh táo, chỉ lơ mơ đôi lúc, đôi lúc khi bị cuốn vào diễn biến những câu chuyện lãng mạn như thơ viết trực tiếp trên cái laptop cũ kĩ. Vậy mà không hiểu sao, nhiều đêm, lạnh và gió, Ngọc vẫn lần ra khỏi chăn, ra cái sân thượng chờ vợ cùn cụt chỉ để trông chừng xem đám cây cảnh có bị làm sao không. Không ít lần Quân quát em vào phòng, để rồi không hiểu sao lại ngơ ngẩn đứng mãi bên cửa, không nói. Hai căn phòng trên tầng chót của tòa nhà cũ kĩ cuối con đường thành phố. Mấy lần ba Quân và Ngọc ra cứ bắt hai anh em chuyển chỗ ở, nhưng rồi không hiểu sao, “hai đứa vẫn ở lì chỗ đó”. Ngân cũng không thích nơi này, “một nơi quá u buồn và ma quái”, nhưng rồi cũng mặc cô hét phụng phịu lại căn nhà, Quân vẫn không hề có ý định chuyển chỗ ở, mặc dù anh dư sức để kiếm một chỗ khác tốt hơn nhiều.

Quân làm ở một công ty nước ngoài, khác với cô em gái bướng bỉnh và hơi quái tính, anh trầm tĩnh và được lòng sếp, lẽ tất nhiên, hàng tháng mức lương anh nhận được không phải là ít. Quân chiều em gái, theo cách của riêng anh. Có hôm nửa đêm, anh nài nỉ bác chủ nhà cho dắt xe ra gầm cầu thang âm thấp, chạy xe chở em gái lang thang ngoài đường, chỉ vì thấy Ngọc cứ ra vào sân thượng, không chịu đi ngủ mặc dù anh đã nhắc bằng giọng nghiêm khắc. Anh cũng có kiểu quát em gái rất riêng, vừa như dọa nạt, vừa như nài nỉ. Nhiều lần, từ cửa sổ phòng mình, đối diện với cái sân thượng nhà Ngọc, Đan cảm thấy thương thương khi nghe anh quát em gái, mà Ngọc cứ ngán ngừ như không nghe thấy.

Đôi khi, Ngọc sang chỗ Đan, nằm gọn trong góc giường la liệt gối của cô và khóc. Khi Ngọc khóc, Đan cảm giác cô rất nhạy cảm và yếu đuối, Đan không dám hỏi bất cứ một điều gì. Thế mà Ngọc tự kể Đan nghe hết, về

những giấc mơ của cô, về những lãng đãng và lòng thương hại của cô với đám cỏ cây hoa lá, về cả anh trai cô. Một buổi sáng, Đan dậy sớm, co ro trong cái áo ngủ, qua bờ ngăn cách là lớp dây thép đan dày, Đan nhìn thấy Ngọc, lúi húi bên khóm lan chuông. Ngọc thì thầm với những bông hoa hình chuông, thật tội! Ngọc gọi những bông hoa là em, như chính với những em nhỏ mũm mĩm đáng yêu vậy, rất thật thà. Đan thương Ngọc, thực sự. Đan nghĩ Ngọc bị trầm cảm, Đan lo cho cô bé. Đan có cảm giác mắt Ngọc rơm rớm nước.

Hừng sáng, Đan đã nghe tiếng anh Hải tầng dưới kêu trời. Cái áo sơ mi mới mua anh phơi từ tối hôm qua xuất hiện những vệt màu cà phê không biết từ đâu ra. Ngọc ngơ ngác ngóng xuống. Quân cũng vừa đánh răng xong, đang đứng bên chậu lan chuông. Anh Hải ngược lên nhìn, những vệt nước sền sệt còn đọng dọc mái tường từ chậu lan xuống tận dây phơi của anh. Không hiểu sao Hải lại không nói gì nữa. Chiều, Đan nhìn thấy Quân gõ cửa nhà Hải, với một cái túi nhỏ trên tay, bên trong đựng một chiếc áo, Đan chắc vậy.

Tối. Vô tình, cũng chỉ vì khoảng cách giữa hai phòng tầng thượng của hai ngôi nhà quá gần nhau, Đan nghe Ngân nói với Quân khi hai người ngồi trên cái ghế gỗ dưới mái che thâm thấp:

- Sao cô Ngọc lại đại dốt bón phân hóa học ngay giữa đêm cho cái chậu lan chuông thủng cơ chứ? May mà anh Hải hiền không la cho. Anh làm gì thì làm, đừng để người ta nhìn mình cứ như những người điên. Lúc sáng qua cầu thang, em nghe người ta nói...

- Nói sao?

- Nói cô Ngọc bị làm sao mà lại làm thế giữa đêm khuya. Mà sao người ta lại biết là cô Ngọc nhỉ? Lạ thật!

- Em đừng nói thế! Ngọc nó thương những chậu lan này lắm! Ngày xưa mỗi

lần nhận tiền thưởng, anh đều mua cho Ngọc một chậu lan, Ngọc yêu lan chuông lắm. Chắc đêm qua gió lạnh, Ngọc sợ những bông hoa rũ xuống nên muốn cho chúng thức ăn.

- Anh nói gì nghe như trẻ con vậy? Em không thấy ai như anh em anh. Em không phải là người mơ mộng đến mức đó. Mà đây có phải là cái tuổi để Ngọc bày những trò vớ vẩn này. Em thật chẳng chịu nổi. Riêng chuyện không chịu chuyển sang căn hộ trong thành phố, bắt anh cũng phải ở lại đây cùng cũng đủ bực mình rồi. Việc gì phải làm khổ người khác thế chứ!

- Anh chỉ có mỗi Ngọc là em gái. Anh thương Ngọc, Ngọc tội lắm! Tội từ bé. Em đừng nói những lời như vậy. Là vợ anh cũng tức là phải thương yêu Ngọc thực lòng. Ngay từ đầu anh đã nói rồi.

- Anh nói thế mà nghe được à! Em ghét Ngọc bao giờ? Ngọc thông minh, Ngọc được ăn học tử tế sao mãi làm khổ anh vậy? Anh nói đi. Sao không mềm mỏng, khôn khéo mà sống. Em thật không hiểu nổi em anh!

- Anh tự nguyện chăm lo cho Ngọc. Anh em anh tự chăm lo cho nhau. Em mở rộng lòng mình hơn đi, nếu không một ngày nào đó em sẽ ân hận đó.

...

Cuộc đối thoại chỉ dừng lại ở đó. Không hiểu sao Ngân im lặng, không nói nữa. Quân vào trước. Ngân vào sau. Cánh cửa phòng khép lại. Suốt đêm hôm đó, đến tận hai giờ sáng, khi đã giải quyết xong mớ giấy tờ chi chít số liệu, Đan vẫn thấy cánh cửa phòng Ngọc mở toang. Nhấn tin vào số Ngọc “Em đóng cửa sổ lại và đi ngủ đi. Gió lắm! Muộn rồi!”, Đan ngủ thiếp đi, không chờ được tin nhắn trả lời của Ngọc ngay sau đó, như mọi lần.

Sáng hôm sau, không hiểu sao Quân không đi làm. Mọi ngày anh vẫn đi làm trước Đan. Đan thấy lạ. Đan nghĩ đến lý do anh ở nhà. Và chỉ nghĩ được là có thể Ngọc bị ốm. Và đúng thế thật, khi Đan mở điện thoại, Ngọc nhắn “Em ốm rồi!”. Hôm ấy Đan cũng dậy sớm hơn thường ngày, và không

hiếu sao, lại ngồi thừ ra. Đan đọc lại những tin nhắn của Ngọc mấy ngày trước, vẫn chưa xóa. Và thật kỳ lạ, Đan để ý thấy Ngọc dùng rất nhiều dấu chấm cảm, những dấu nhỏ như những âm trầm tí hon. Đan đi làm sau khi nhắn tin cho Ngọc, những lời yêu thương thật sự, như đối với mẹ hay em gái Đan vậy.

Khởi ốm, Ngọc sang Đan. Nằm trong góc tối của chiếc giường đầy gối mềm, Ngọc ngược đôi mắt nâu trong veo mọng nước hỏi Đan:

- Sao Đan không lấy chồng đi! Ở một mình buồn lắm!

Đan mỉm cười, bỗng dưng muốn trêu Ngọc.

- Đâu có ai yêu mà lấy hả Ngọc?

- Anh em đâu có yêu chị Ngân mà vẫn lấy đấy thôi!

Đan giật mình, không ngờ Ngọc lại nói câu đó.

- Hồi trước anh Quân yêu chị Anh cơ. Suốt đời anh Quân cũng chỉ yêu mỗi chị Anh. Anh Quân nói với em rồi, năm ngoái, sau hôm gặp chị Anh phóng xe như điên trên phố. Lúc đó là một giờ sáng, anh Quân đèo em đi ăn chân gà nướng.

Ngọc nói chẳng ra đầu đuôi, nhưng Đan hiểu hết. Đan biết Anh. Cô là em gái của sếp Đan. Một lần, hồi năm ngoái, Đan thấy Anh đi với Quân trong nhà sách thành phố, nhưng không để ý lắm. Anh nhỏ nhắn nhưng gương mặt và cả thần thái vô cùng sinh động và cá tính. Nghe đâu Anh học violon. Mấy lần đến nhà sếp, một ngôi nhà nhỏ nép trong lòng thành phố, để cùng quyết toán giấy tờ, Đan nghe tiếng violon trên căn gác nhỏ. Sếp nói rằng Anh rất trầm, bướng bỉnh và táo bạo, có những việc cô làm mà anh không ngờ tới. Sếp bảo thích sự yên bình ở Đan, Đan chỉ mỉm cười, bỗng dưng thấy anh khờ khạo.

Đan thích Anh và Ngọc, đó là điều không thể nói dối được. Ở hai cô gái, Đan nhìn thấy sự chất phác của tâm hồn, mặc dù tiếp xúc không nhiều,

nhất là Anh.

Thứ bảy, vợ chồng Quân vẫn đi làm. Ngọc ở nhà, lách cách với cái laptop của mình. Đan sang, Ngọc bắt bằng được Đan ngồi trong chăn ấm, mặc dù Đan đã nói rằng mình không lạnh lắm. Chưa ấm chỗ thì thợ sơn đến, anh ta bảo rằng Ngân gọi điện bảo đến, sẽ có người ở nhà. Ngọc hỏi anh ta mang sơn màu gì đến. Anh thợ sơn đáp màu hồng, là màu mà chị Ngân yêu cầu. Ngọc hơi xịu mặt, quay sang nói với Đan.

- Anh Quân em chỉ thích sơn màu xanh dương nhạt. Nhà em ở trong ấy cũng do anh Quân chọn màu, sáng mà nhã lắm!

Anh thợ sơn bảo rằng chỉ chờ đến mỗi sơn hồng thôi. Ngọc nói thêm vài câu gì đó, Đan không nghe rõ vì bận nghe điện thoại. Một lát sau anh thợ sơn về, sau khi đã hẹn quay lại vào buổi chiều.

Hôm sau, Quân chở Ngọc về nhà bà di ở ngoại ô, Ngân ở nhà một mình, từ tầng thượng bên kia, cô phàn nàn với Đan:

- Cả việc chọn màu sơn phòng, rồi cô Ngọc cũng tự quyết định. Vợ chồng mới cưới mà cũng như không, có ai chịu nổi khi suốt ngày sống mà như có người theo dõi xét nét, chỉ chực giành giật anh trai cơ chứ. Em xem có ai như cô Ngọc không? Rồi cũng đến chết mất!

Đan chẳng biết nói gì. Lẳng lặng vào phòng soi gương, thấy mặt mình bỗng nhiên ngờ nghệch. Đan nhận thấy rõ ràng là mình đang đứng về phía Ngọc, Đan không thấy đồng cảm với Ngân, chính Đan cũng đang sống với những linh giác kì quặc, không khác gì Ngọc. Sếp, anh trai Anh, tỏ tình với Đan, Đan từ chối không lý do. Về nhà, úp mặt lên gối, Đan nghĩ mình còn nhỏ dại, Đan không dám đối mặt với những gì quá thực tế. Xem phim, đến những đoạn nhân vật chính bị hãm hại, Đan trốn tránh chỉ mong sao mau qua đoạn đó. Đan yếu đuối. Nhưng Đan không có anh trai như Ngọc. Đan nhận ra mình rất cô đơn.

Chiều tối, Ngọc về, chạy sang phòng Đan, nhưng không lẫn vào góc giường có nhiều gối như trước nữa, Ngọc cười một cách láu lỉnh.

- Em sắp đi làm rồi, và có thể, sắp lấy chồng nữa. Viết về nước rồi. Hôm nay em đi đón Việt, không đi với anh Quân, em nói dối chị Ngân đấy!

- Nói dối làm gì chứ?

- Để chị ý buồn mãi vì còn phải sống với em dài dài!

Đan phì cười.

- Chắc em đã làm chị Ngân bức nhiều lắm! Dù anh Quân không yêu chị Ngân nhiều, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, rồi, thời gian sẽ gắn chặt anh chị ấy. Có lẽ em không nên làm phiền anh chị em nữa, phải không chị?

Khi Ngọc nói câu này, giọng lặng xuống và buồn buồn. Nhưng vụt tươi tỉnh ngay, Ngọc nhí nhảnh như chim chích bông nắm vội lấy tay Đan rồi sung sướng chạy ra khỏi cửa.

- Việt đợi em dưới cầu thang!

Ngọc nói với lại.

Bất giác, Đan nhìn qua cửa sổ. Những chậu lan bên nhà kia se sắt, lặng im. Không biết khi rời khỏi đó, Ngọc có mang hết chúng theo không nhỉ? Giá đôi lúc có những tiếng kêu thảng thốt vì áo bị nước phân hóa học rỏ vào, hóa ra thấy cuộc đời cũng hồn nhiên, Đan thầm nghĩ, trước khi quyết định bấm nút nghe cái điện thoại reo từ nãy giờ, của một người tên gọi là “Sếp”./.

Võ Thị Hà

Nguồn: <http://vovnews.vn>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 24 tháng 12 năm 2009